

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 304/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 27 stycznia 2022 roku w sprawie II K 254/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	Uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	N. B.	N. B. nie brała udziału w kradzieżach, gdy był z nią w związku konkubenckim, korzystał z telefonu oskarżonej, używał nawigacji w jej telefonie, N. B. zajmowała się 6 letnią córką, nie było	zeznania świadka P. Ł. (1)	(...)- (...)

		<p>takiej sytuacji, aby w czasie zdarzeń dzwonił do N. B., zdarzyło się że dzwonił z telefonu N. B. bądź go odbierał, w czasie zdarzenia, kiedy wchodził do pomieszczeń i dokonywał kradzieży nie dzwonił nigdzie, tylko on korzystał z jej telefonu.</p>	
1.6. Ocena dowodów			
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2.1.2.1	zeznania świadka P. Ł. (1)	Relacje świadka P. Ł. (1) skazanego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w	

Tomaszowie
Mazowieckim z dnia
04 lutego 2019
roku w sprawie
II K 441/15
nie zasługują na
przymiot
wiarygodności w
takim zakresie, w
jakim tenże świadek
usiłował
przekonywać, że
N. B. nie brała
z nim udziału
w dokonaniu
przestępstwem
kradzieży z
włamaniem. W
ocenie sądu
odwoławczego taka
wersja wydarzeń
została obliczona na
uwolnienie
oskarżonej od
inkryminowanych
jej czynów. W
odniesieniu do
większości
przestępstw świadek
składając
wyjaśnienia w
postępowaniu
przygotawczym
poprzestał jedynie
na przyznaniu się
do winy i odmawiał
składania wyjaśnień,
a co do zaś
przestępstw, które
miał popełnić w
warunkach
współsprawstwa z
N. B., ukrywał
współdziałanie z nią.

**3. STANOWISKO
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO
WOBEC**

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Z uwagi na treść i związek zarzutów podniesionych w apelacji :</p> <p>1. obraza prawa procesowego art. 5 § 2 k.p.k. przez obciążenie oskarżonej okolicznościami niewyjaśnionymi, w szczególności dotyczącymi telefonu jakim posługiwała się w 2014 r. i miejsc jej pobytu w czasie wskazanym w zarzutach,</p> <p>2. obraza prawa procesowego art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów, przez błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego poprzez jej dowolność, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych opisanych w kolejnym zarzucie,</p> <p>3. błąd w ustaleniach faktycznych mających istotny</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

wpływ na treść
zaskarżonego
wyroku, tj.:

a) błędne przyjęcie,
iż oskarżona
posługiwała się w
czasie objętym
zarzutami
telefonami o
numerach (...),
oraz nr (...), do
których przypisany
był numer
abonencki (...),

b) iż oskarżona
w czasie objętym
zarzutami
wykonywała
połączenia
telefoniczne do P. Ł.
(1),

c) iż oskarżona
dopuściła się
przestępstw
kradzieży z
włamaniem
opisanych w
poszczególnych
zarzutach,

d) iż kara grzywny
w rozmiarze 500
stawek po 20
zł jest adekwatna
i nienadmierna w
stosunku do osoby
oskarżonej,

e) iż stały dozór
kuratora jest
konieczny dla
prawidłowego
przebiegu okresu
próby;

4. naruszenia prawa
procesowego art.
393 § 1 k.p.k. w zw.

	<p>z art. 143 § 1 pkt 3, 6 k.p.k. przez oparcie rozstrzygnięcia m. in. na notatce urzędowej z czynności, dla której formą konieczną był protokół,</p> <p>zostaną one rozpoznane łącznie.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Podniesione przez skarżącego zarzuty obrazy przepisów postępowania generalnie sprowadzające się do zanegowania - w zakresie wskazanym w zarzucie - oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy okazały się niezasadne.</p> <p>Tytułem wstępu, należy podnieść, że przekonanie sądu o wiarygodności określonych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów jedynie wtedy, gdy</p>				

jest poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy
całokształtu
okoliczności i to w
sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi
wynik rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego, jest
wyczerpująco i
logicznie – z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego –
argumentowane w
uzasadnieniu (tak
np. postanowienie
Sądu Najwyższego
z dnia 11.04.2018
r., IV KK 104/18,
opubl. Legalis).
Pamiętać należy,
iż konsekwencją
zasady prawdy (art.
2 § 2 k.p.k.)
jest wymóg, aby
ustalenia faktyczne,
w oparciu o które
następuje orzekanie,
były udowodnione,
tylko wówczas
można przyjąć, że
są one prawdziwe,
czyli zgodne z
rzeczywistością.
Zobowiązuje ona
organy procesowe
do dołożenia –
niezależnie od woli
stron –
maksymalnych

starań i wyczerpania wszelkich dostępnych środków poznania prawdy. Organy procesowe w ramach swobodnej oceny dowodów są ustawowo zobligowane do ukształtowania przekonania dopiero na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów ocenianych według zasad prawidłowego rozumowania z pełnym wykorzystaniem dostępnej wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). Kodeks nie narzuca żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadza różnic co do wartości poszczególnych dowodów. Zasada prawdy materialnej jest adresowana do wszelkich organów procesowych. Nie da się jednak zawsze bezwzględnie ustalić przebiegu zdarzenia, lecz niekiedy tylko w takim zakresie, na jaki zezwalają na to zebrane dowody oraz dostępna wiedza i ukształtowane na jej podstawie

doświadczenie życiowe. W toku prowadzonych czynności uprawnione organy mają jednak obowiązek wnikliwego zbadania i uwzględnienia wszystkich okoliczności zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.). Wyrok musi być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych które go podważają. Pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowi oczywistą obrazę przepisu art. 410 k.p.k. A zatem, wydanie przez sąd rozstrzygający wyroku skazującego w jakiegokolwiek sprawie, musi być logiczną konsekwencją przeświadczenia tegoż sądu, wynikającego ze swobodnej oceny dowodów, że wina została udowodniona w sposób przewidziany przepisami kodeksu postępowania karnego. Materiał

dowodowy, na którym zostaje oparte skazanie, musi więc w sposób niebudzący najmniejszych wątpliwości potwierdzać prawdziwość przedstawionych zarzutów. Aby jednak sąd rozstrzygający mógł dojść do tego typu konkluzji, to jest do przekonania o prawdziwości przedstawionego danemu oskarżonemu zarzutu, musi uprzednio po pierwsze prawidłowo przeprowadzić postępowanie dowodowe, a po wtóre dokonać kompleksowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ocena ta natomiast musi przez tenże sąd zostać przeprowadzona z uwzględnieniem obowiązujących w tym przedmiocie reguł postępowania i przy wzięciu pod uwagę całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego.

Przypomnienia też wymaga (w kontekście zarzutów wyartykułowanych

w apelacji obrońcy oskarżonej), że w świetle ugruntowanego orzecznictwa sądów nie można zarzucać obrazy art. 5 § 2 k.p.k. na tej podstawie, że strona zgłasza wątpliwości co do ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są istotne wątpliwości strony procesowej, ale to jedynie, czy orzekający sąd takie wątpliwości powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy w realiach sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Gdy ustalenia faktyczne zależą od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, bo jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (art. 7 k.p.k.). Tymczasem w sprawie nie występują tego rodzaju wątpliwości, które niweczyłyby prawidłową ocenę dowodów i trafne ustalenia faktyczne. Wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada, nie nakłada

na sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonej, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów. Nie budzi bowiem zastrzeżeń okoliczność, że tego rodzaju wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k. winien mieć Sąd, a nie strona postępowania.

W aspekcie powyższego, apelacja obrońcy oskarżonej nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Bowiem ocena zgromadzonych w sprawie dowodów została dokonana przez Sąd I instancji wszechstronnie, we wzajemnym ich kontekście, zgodnie z wiedzą i doświadczeniem życiowym, w pełni korzysta – wbrew stanowiska autora apelacji – z ochrony art. 7 k.p.k. W swoich rozważaniach,

zawartych w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, Sąd meriti
nie pominął również
żadnej istotnej
okoliczności,
wynikającej z
przeprowadzonych
dowodów, a w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku,
przekonywująco
wykazał, którym
dowodom należało
dać wiarę, a którym
– waloru takiego
odmówić. Skarżący
nie przedstawił także
żadnych
przekonujących i
merytorycznych
argumentów, które
zrodziłyby po stronie
Sądu Odwoławczego
wątpliwości, co do
trafności ustaleń
poczynionych przez
Sąd pierwszej
instancji.

Odnosząc się do
szczegółów
najistotniejsze
znaczenie dla treści
merytorycznego
rozstrzygnięcia
niniejszej sprawy
miało ustalenie,
że w odniesieniu
do oskarżonej N.
B. sprawa miała
charakter
poszlakowy,
albowiem nie
występował tego
rodzaju dowód,
który wskazywałby

bezpośrednio na to, że dopuściła się ona któregoś z zarzuconych jej czynów. Przy czym, jakkolwiek dowody w procesie zgromadzone stanowią co najwyżej poszlaki, jednakowoż można je połączyć w nierozzerwalny łańcuch dowodzący sprawstwa czynów oskarżonej.

Sąd odwoławczy podkreśla, że w przypadku braku bezpośrednich dowodów popełnienia czynu karalnego możliwe jest wydanie orzeczenia skazującego na podstawie tzw. poszlak, jednak poszlaki te muszą odpowiadać rygorystycznym, ściśle określonym warunkom, aby mogły stanowić podstawę do przypisania danej osobie sprawstwa w zakresie czynu objętego aktem oskarżenia bądź wnioskiem o ukaranie.

O dowodzie z poszlak, jako o pełnowartościowym dowodzie winy oskarżonego, można mówić dopiero

wówczas, gdy zespół (łańcuch) poszlak rozumianych, jako udowodnione fakty uboczne prowadzi pośrednio, a mianowicie w drodze logicznego rozumowania, do stwierdzenia jednej wersji zdarzenia (czynu głównego), z którego wynika, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. W konsekwencji brak jest podstaw do przyjęcia, że dowód z poszlak pozwala na uznanie winy oskarżonego, jeżeli zgromadzone poszlaki nie pozwalają na wyłączenie – stosując zasadę in dubio pro reo, w myśl której nie dających się usunąć wątpliwości nie wolno rozstrzygać na niekorzyść oskarżonego – możliwości jakichkolwiek innych wersji tego zdarzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.10.1974 r., I KR 174/74, LEX nr 18939; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.09.1983 r., I KR 187/83, LEX nr 21988). Poszlaki należy zatem uznać za niewystarczające do uznania faktu

głównego, gdy nie
wyluczają one
wszelkich
rozsądnych
wątpliwości w tym
względzie, czyli gdy
możliwa jest także
inna od zarzucanej
oskarżonemu wersja
zdarzenia. Sama
wielość poszlak nie
oznacza jeszcze, że
oparta na nich
wersja zdarzenia
zgodna jest z
rzeczywistym jego
przebiegiem.
Trafność ustaleń
poczynionych w
oparciu o poszlaki
występuje dopiero
wtedy, gdy ustalenia
te nie mogą być
podważone przez
jakąkolwiek inną
możliwą wersję
zdarzenia, czyli gdy
wersja
sformułowana na
podstawie
całości kształtu
powiązanych ze sobą
logicznie poszlak
wyklucza wszystkie
inne wersje tego
zdarzenia. Nie
można opierać
wyroku skazującego
na takich
poszlakach, z
których wynika
tylko
prawdopodobieństwo
popelnienia przez
oskarżonego
zarzucanego mu
czynu. Nie można
zastępować
dowodów samym
doświadczeniem

życiowym w procesie dochodzenia do ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie III KK 298/09; LEX nr 583857).

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, sąd odwoławczy zauważa, że w realiach niniejszej sprawy zważywszy na dane teleinformacyjne pozyskane w niniejszej sprawie w trybie art. 20c ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji oraz uwzględniając tzw. modus operandi popełnianych przez współsprawcę P. Ł. (1) przestępstw, jaki wyłaniał się z wyjaśnień jego oraz P. R. (którego P. Ł. (2) poznał przez brata N. B.), prawidłowo zgodnie z dyrektywą określoną w art. 7 k.p.k. Sąd pierwszej instancji ustalił, że poszlaki w postaci logowania się użytkowanego przez oskarżoną telefonu w pobliżu miejsc popełnienia zarzucanych jej przestępstw oraz w czasie zbliżonym do tego, kiedy do nich dochodziło, są

dostateczną podstawą do wniosku, iż także ona się tam wówczas znajdowała, oraz faktycznie przedsięwzięła wtedy zachowania pozwalające na zakwalifikowanie ich jako jednej z form przestępczego współdziałania z P. Ł. (1).

W pierwszej kolejności należy wyeksponować, iż telefon komórkowy jest przedmiotem użytku osobistego, z którym jego właściciel z reguły się nie rozstaje. Oczywiście i od tej reguły są odstępstwa, zwłaszcza w odniesieniu do osób pozostających ze sobą – tak jak N. B. i P. Ł. (1) – w bliskich związkach. Niemniej jednak taka wersja, jakoby P. Ł. (1) użyczał od N. B. jej telefon w celu korzystania z nawigacji (w istocie nie ma możliwości zweryfikowania czy aparat telefoniczny oskarżonej takową posiadał) jest wykluczona. Bowiem w istocie rzeczy w tym samym lub zbliżonym czasie, do tych

samych
przekazników,
ulokowanych w
pobliżu miejsc
kradzieży, logowały
się również telefony
użytkowane przez
oskarżonego. Mało
tego, pomiędzy ich
telefonami
nawiązywane były
wówczas połączenia.
Co w kontekście
zeznań złożonych
przez P. Ł.
(1) na rozprawie
apelacyjnej w dniu
06 września 2022
roku, w których
podał, że w czasie
kradzieży, które
miał dokonywać
z N. B. był
sam, jest zupełnie
nielogiczne, gdyż
trudno uwierzyć,
aby dzwonił sam
do siebie. Nie
sposób przyjąć,
jakoby wykonywał
połączenia sam do
siebie. Z tego faktu
wyprowadzić należy
wniosek, iż w czasie,
w którym dochodziło
do zarzuconych im
wspólnie kradzieży,
oboje oskarżeni
przebywali w pobliżu
miejsc popełnienia
tych przestępstw
i działali wedle
określonego
podziału ról. W tym
miejscu podkreślić
również należy,
że nie budzi
wątpliwości, iż to N.
B. była
użytkownikiem

numeru (...), na co w sposób jasny i wyraźny wskazuje zapis w telefonie P. Ł. (1) (ujawniony podczas oględzin tego urzędnika, gdzie w kontaktach pod tym właśnie numerem wskazana była nazwa kontaktu (...)). Oczywiście P. Ł. (1) w postępowaniu przygotowawczym twierdził - vide k. 3509-3510 - jakoby nie wiedział do kogo należy ten numer telefonu oraz, że nie jeździł na włamania z N. B., jednakowoż w świetle zebranych dowodów nie zasługuje to twierdzenie na przymiot wiarygodności. Odnosząc się do kwestii rzekomego użytkownika telefonu należącego do N. B. przez P. Ł. (1) w czasie dokonywanych przez niego kradzieży z włamaniem zauważyć również należy, iż takie twierdzenia pojawiły się w postępowaniu karnym wówczas, gdy oskarżeni zorientowali się, że na analizie połączeń telefonicznych w głównej mierze bazuje akt oskarżenia

skierowany przeciwko oskarżonej. Tymczasem, co symptomatyczne, N. B. podczas swego pierwszego przesłuchania w charakterze podejrzanej podała, że "nie udostępniła swojego telefonu nikomu, tylko swojemu dziecku" (vide k. 3544-3546), w późniejszych zaś wyjaśnieniach w postępowaniu sądowym - gdy było jasne, że kwestia użytkowania telefonu jest istotna z punktu widzenia oskarżenia - twierdziła, że "udostępnienie" dla niej jest wówczas, gdy przekazuje telefon do rąk własnych oraz, że po godzinie 20:00 rzadko korzystała z telefonu. Tym niemniej, podkreślić należy, iż o sprawstwie oskarżonej świadczą pośrednio również i inne elementy. A mianowicie P. Ł. (1) na kradzieże z włamaniem jeździł również w porach nocnych i to samochodem marki V. (...) należącym do matki N. B. o numerze rejestracyjnym (...).

A zatem nie jest wiarygodne, że oskarżona nie wiedziała co robi oskarżony i tym się nie interesowała, tym bardziej, że P. Ł. (1) był w tym czasie (od grudnia 2013 roku do marca 2015 roku) osobą bezrobotną, podobnie jak sama oskarżona. Tym samym nielogicznym i sprzecznym z doświadczeniem życiowym jest kreowanie tezy, że mając małoletnie dziecko potrafiliby się samodzielnie utrzymać się nie posiadając żadnych legalnych źródeł dochodów. W ocenie sądu odwoławczego, obecność N. B. w pobliżu miejsc, gdzie dokonywane były kradzieże z włamaniem, nie pozostawała bez związku z przypisanymi P. Ł. (1) czynami. W tym miejscu podkreślić należy, iż sprawstwa oskarżonej nie wyklucza podnoszona okoliczność opieki nad małoletnią córką, nad którą pieczę mogła wówczas sprawować matka oskarżonej (która zresztą udostępniła córce

samochód), jak i inne osoby najbliższe. Z fragmentów wyjaśnień P. Ł. (1) oraz P. R. odnoszących się do czynów im zarzucanych wyłania się bowiem tzw. modus operandi popełnianych przez P. Ł. (1) przestępstw. W jego przebiegu, w ramach uzgodnionego uprzednio podziału ról, P. Ł. (1) dokonywał włamań do domów oraz dokonywał zaboru rozmaitych przedmiotów z ich wnętrza, zaś towarzyszący mu współsprawca podwoził go samochodem w pobliżu wytypowanego do kradzieży domu, a następnie w umówionym miejscu na niego oczekiwał i odbierał. W tym też celu P. Ł. (1) oraz osoba z nim współdziałająca kontaktowali się wtedy ze sobą telefonicznie.

Podkreślenia również wymaga fakt, że w czasie, gdy dochodziło do przestępstw, które w ramach współsprawstwa zarzucono P. Ł. (1) i N. B.,

w pobliżu miejsc tych przestępstw nie logowały się aparaty telefoniczne pozostałych współoskarżonych, tj. P. R. i A. P.. Z tego należało wyprowadzić wnioski, że w tych przypadkach ich miejsce zajmowała N. B.. Z taką jej rolą wiązać należy połączenia telefoniczne, jakie w czasie poszczególnych kradzieży nawiązywane były pomiędzy jej telefonem, a telefonem P. Ł. (1). A zatem, tak uzgodniony podział ról między N. B. i P. Ł. (1) pozwala na zakwalifikowanie go jako formy współdziałania współsprawczego. Jego istotą jest jednak oparte na porozumieniu współdziałanie dwóch lub więcej osób, z których każda obejmuje swoim zamiarem realizację całości znamion czynu zabronionego. Pozwala to przypisać każdej z tych osób także to zachowanie, które w granicach porozumienia przedsięwzięły inne osoby współdziałające.

Innymi słowy, sprawca ponosi odpowiedzialność nie tylko własne zachowanie, lecz obciążają go także następstwa działania pozostałych współsprawców, jeśli w ramach porozumienia je akceptował. Dla przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne, by każda osoba działająca w porozumieniu osobiście realizowała wszystkie znamiona czynu zabronionego, czy choćby tylko część tych znamion, zwłaszcza tzw. czynność czasownikową. Wystarczy, że działa ona w ramach uzgodnionego podziału ról, co najmniej ułatwiając bezpośredniemu sprawcy realizację wspólnie zamierzonego celu, zaś wykonane przez niego czynności stanowią istotny wkład w przestępcze przedsięwzięcie, z którym sprawca się utożsamia i które uważa za własne. W aspekcie powyższego, rolę oskarżonej było dowożenie P. Ł. (1) na miejsce kradzieży, a

następnie
oczekiwanie na
niego i odwiezienie
z dala od miejsca
przestępstwa.
Oskarżeni
pozostawali w
związku
konkubenckim,
wobec czego
uprawnionym jest
wniosek, iż z owoców
przestępczego
procederu korzystali
wspólnie. Nie tyle
wiec oskarżona
pomagała w
realizacji cudzego
przedsięwzięcia, co
utożsamiała się z
nim i traktował
je jako własne.
Mając na uwadze
omówioną wyżej
konstrukcję
współsprawstwa
stwierdzić zatem
należało, iż ponosić
winna
odpowiedzialność
także za zachowania
P. Ł. (1), które
podejmowane były
w ramach łączącego
ich porozumienia.
W kontekście zaś
zarzutów
wyartykułowanych
przez obrońcę
wskazać należy, że
nie jest prawdą,
jakoby telefon N.
B. logował się
tylko w związku z
działaniem
nawigacji, gdyż
szczegółowa analiza
dowodzi, że
nawiązywane były
również połączenia

telefoniczne oraz wysłane wiadomości tekstowe i tak np. 07.12.2014 r. (k. 191), 06.12.2014 r. (k. 190v.), 25.11.2014 r. (k. 188 i v.), 19.11.2014 r. (k. 188 i v.), co koreluje z datami czynów przypisanych oskarżonej odpowiednio pod numerem CVIII, CIX, CX, CV, CVI, CVII, CIV, CIII (szczegółowe przyporządkowanie zawarł Sąd Rejonowy w swym pisemnym uzasadnieniu – vide k. 6229 v. - 6231 v. – stąd też nie ma potrzeby jego powielania w tym miejscu). W tym miejscu, wskazać należy, iż czyniąc ustalenia w tym zakresie Sąd meriti oparł się nie tylko na notatce urzędowej sporządzonej przez funkcjonariusza policji J. G., lecz również na danych telekomunikacyjnych oraz zeznaniach wyżej wymienionego, który w sposób logiczny i klarowny opisał sposób przeprowadzonej przez siebie analizy połączeń telefonicznych.

W świetle powyższego za bezpodstawny uznać należało zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Zarzut taki może być postawiony gdy Sąd „a quo” dokonując ustaleń faktycznych powziął istotne wątpliwości, które następnie rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego, wbrew dyrektywie wyrażonej w cytowanym przepisie. Tymczasem Sąd „meriti” w rozpatrywanej sprawie nie powziął żadnych wątpliwości, co do winy N. B. odnośnie popełnienia przypisanych jej przestępstw. Wobec braku wątpliwości w tym zakresie Sąd ten nie uchybił dyrektywie rozstrzygania nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonej. W orzecznictwie sądów polskich utrwalone jest stanowisko, że w sytuacji gdy określone ustalenia faktyczne uzależnione są od dania wiary określonym dowodom, a nawet

grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu przepisu art. 5 § 2 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 02.02.2002 r., sygn. akt: V KK 207/03, LEX 162458).

Sąd Okręgowy nie dostrzegł również żadnych rzeczowych i celnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko Sądu I instancji w zakresie ustalonych faktów. Poza tym, analiza materiału dowodowego sprawy nie stwarza w żadnej mierze podstaw do uznania, że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przewidzianym w zarzucie. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i trafnie (choć zwięźle) ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie

pozytywnym i
negatywnym -
logicznie i
wyczerpująco
umotywowwał w
pisemnych
motywach
orzeczenia, przy
czym uczynił to
z uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego.
Następnie na
podstawie tychże
dowodów, poczynił
prawidłowe
ustalenia faktyczne
co do sprawstwa
i winy oskarżonej
N. B. w zakresie
wszystkich
przypisanych jej
czynów. Sąd
Okręgowy w pełni
podziela ocenę
materiału
dowodowego (choć
z uwagi na jej
oszczędność została
ona uzupełniona
przez sąd
odwoławczy)
dokonaną przez
Sąd Rejonowy, jak
i odtworzony na
podstawie tego
materiału stan
faktyczny. Kontrola
odwoławcza
wykazała bowiem,
że Sąd Rejonowy
dokonując ustaleń
faktycznych działał
zgodnie z zasadą
swobodnej oceny
dowodów, w ramach
i na podstawie
obowiązującego
prawa oraz zasad

doświadczenia życiowego.			
Wniosek			
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by w badanej sprawie doszło do uchybień wskazanych przez skarżącego w zakresie oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Nie zaistniały w efekcie w tej sprawie żadne powody przemawiające za dokonaniem odmiennych ustaleń faktycznych i wydaniem			

orzeczenia uniewinniającego.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy wyroku w zakresie uznającym winę i sprawstwo oskarżonej N. B. i nie podlegającym modyfikacji orzeczeniem sądu odwoławczego.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wyrok we wskazanym zakresie słuszny. Sąd		

Rejonowy
przeprowadził w
przedmiotowej
sprawie
postępowanie
dowodowe w
zakresie czynów
inkryminowanych
oskarżonej w sposób
prawidłowy, a
następnie
zgromadzony
materiał dowodowy
poddął syntetycznej
analizie i na tej
podstawie
wyprowadził słuszne
wnioski co do
winy oskarżonej w
zakresie popełnienia
przypisanych jej
przestępstw.
Przedmiotem
rozważań
zaprezentowanych
przez Sąd Rejonowy
w pisemnym
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku były nie
tylko dowody
obciążające
oskarżoną, ale i
dowody przeciwne,
ocenione w zgodzie z
zasadami logicznego
rozumowania,
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego
(jakkolwiek ocena
została w
niezbędnym
zakresie
uzupełniona przez
sąd odwoławczy -
co nie neguje
stanowiska sądu
meriti).

<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>- podwyższenie orzeczonej w punkcie 2 kary łącznej pozbawienia wolności do 2 lat;</p> <p>- podwyższenie orzeczonej w punkcie 3 okres próby do 5 lat;</p> <p>- na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczenie wobec oskarżonej N. B. obowiązku naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. F. kwoty 500 złotych</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Na wstępie wskazać należy, iż do zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji w tym zakresie doszło na skutek częściowego podzielenia zarzutów sformułowanych w apelacji prokuratora, a dotyczących zarówno rażącej niewspółmierności</p>		

orzeczonej kary, jak i obraży przepisów prawa materialnego.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary pamiętać trzeba, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary, środka karnego czy nawiązki musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie podkreśla się ugruntowany pogląd, iż „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli

zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr 1604497). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, środka karnego czy też nawiązki, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara lub środek nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85, Lex 20053). Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle,

bądź uwzględnia
je w stopniu
niedostatecznym
(por. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
23.10.1974 r., V KRN
78/74, Lex 18899).
Podkreślić również
należy, iż orzekanie
o karze ma charakter
indywidualny i jest
procesem do
pewnego stopnia
subiektywnym,
obejmującym
dokonanie wyboru
oraz zastosowanie
odpowiedniej
represji karnej
właściwej dla
konkretnej sytuacji i
konkretnego
sprawcy. Z tych
powodów zasady i
dyrektywy orzekania
w przedmiocie kary
zawarte w art.
53 k.k. pozostawiają
organowi
orzekającemu
pewien zakres
swobody w procesie
jej wymierzania.

Przyjąć zatem
należy, iż granice
swobody
sędziowskiej w
procesie
wymierzania kary
zostaną naruszone
wówczas, gdy Sąd
meriti przy jej
orzekaniu naruszy
dyrektywy sądowego
wymiaru kary
poprzez pominięcie
występujących
okoliczności
łagodzących,

nadanie zbyt dużego
znaczenia
okolicznościom
obciążającym, bądź
też nienadanie
właściwego
znaczenia
okolicznościom
korzystnym dla
oskarżonego i w
konsekwencji
orzeknie karę, która
jest rażąco
niewspółmiernie
surowa. Zarzut
rażącej
niewspółmierności
kary nie wymaga
natomiast
wskazania nowych,
nieznanych przez
Sąd okoliczności,
polegać bowiem
może na wykazaniu,
że okoliczności
prawidłowo ustalone
mają takie znaczenie
i ciężar gatunkowy,
których orzeczona
kara bądź nie
uwzględnia w ogóle,
bądź uwzględnia w
stopniu
niedostatecznym
(zob. wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie z dnia 2
czerwca 2017 r., II
AKa 155/17; LEX nr
2319981).

W aspekcie
powyższego Sąd
Okręgowy podzielił
co do zasady
zarzut apelującego,
iż wymierzona
oskarżonej kara jest
rażąco
niewspółmiernie

łagodna, co skutkowało jej zmianą, aczkolwiek nie w zakresie postulowanym przez oskarżyciela publicznego.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy co prawda prawidłowo ustalił katalog okoliczności wpływających na wymiar kary (dotychczasową niekaralność, działanie z zamiarem bezpośrednim wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, działanie w sposób zaplanowany, nagminność tego typu przestępstw oraz działanie z niskich pobudek, chęci łatwego, szybkiego i dużego zysku), jednak nadał im nieprawidłową wagę i znaczenie, co doprowadziło do nietrafnego rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Trzeba mieć wszak na względzie, iż oskarżona dopuściła się działań przestępczych godzących w takie dobro prawne jak mienie. Wypełniając znamiona czynów jej przypisanych działała umyślnie, z pełną

premedytacją, wręcz
zuchwale. Nie bez
znaczenia pozostaje
też postawa
procesowa
oskarżonej, która
nie przyznała się
do stawianych jej
zarzutów, oraz była
bezkrytyczna wobec
swojego
zachowania.

Wskazać należy, iż
zachowanie
oskarżonej
przejawiające się w
braniu udziału w
25 kradzieżach z
włamaniem
wspólnie i w
porozumieniu z inną
osobą, zdaniem sądu
odwoławczego było
niedopuszczalne,
bulwersujące i
karygodne, a zatem,
winno zostać
właściwie
napiętnowana i
działać
odstraszająco nie
tylko dla samej
oskarżonej, ale też
innych
potencjalnych
sprawców tego typu
czynów. Reasumując
zestawienie
postępowania
oskarżonej ze
skutkami w sferze
materialnej osób
pokrzywdzonych,
które nie odzyskały
swego mienia, dały
asumpt do uznania
przez Sąd
odwoławczy, że
adekwatną będzie

kara na poziomie 2 lat z warunkowym zawieszeniem na maksymalny okres próby 5 lat wzmocniona karą grzywny w liczbie 500 stawek dziennych po 20 złotych stawka, spełni swe funkcje prewencji indywidualnej i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Odnosząc się w tym miejscu do orzeczonej kary grzywny limitowanej stopniem zawinienia oskarżonej oraz społecznej szkodliwości przypisanych jej czynów dodać należy, że N. B. jest młodą i zdrową kobietą w wieku 35 lat, a z informacji pozyskanych w trakcie postępowania wynika, że prowadzi działalność gospodarczą i osiąga dochód w wysokości około 4.000 do 6.000 złotych miesięcznie i ma na utrzymaniu córkę w wieku 13 lat, co przekonuje, że wysokość orzeczonej kary grzywny nie jest nadmiernie surowa, a wręcz przeciwnie stanowić będzie

dodatkowy impuls do powstrzymania się przez oskarżoną do wchodzenia w konflikt z prawem w przyszłości.

W przekonaniu Sądu Odwoławczego, tak ukształtowany wymiar kary w stopniu dostatecznym uzmysłowi oskarżonej karygodność jej postępowania, unaoczni jej obowiązek respektowania ustalonych norm prawnych, a także ugruntuje przekonanie o nieopłacalności popełniania przestępstw. W dodatku taka sankcja karna ukształtuje w społeczeństwie przekonanie o nieuchronności kary i zostanie odebrana jako reakcja sprawiedliwa na popełnione przez oskarżoną przestępstwa, z drugiej zaś wzbudzi w społeczeństwie przekonanie o nieopłacalności zamachów na dobra chronione prawem, wzmoże poczucie odpowiedzialności, ugruntuje poszanowanie prawa i będzie

skutkowała
wyrobieniem
właściwego poczucia
sprawiedliwości oraz
poczucia
bezpieczeństwa. Nie
budzi przy tym
wątpliwości, że kara
– jeśli ma
odnieść pożądaný
efekt – musi nieść
ze sobą określony
ładunek surowości,
aby skutecznie
wdrożyć sprawcę
do poszanowania
prawa w przyszłości.

Odnosząc się do
kwestii
dodatkowego
orzeczenia wobec
oskarżonej N. B.
obowiązku
naprawienia szkody
przez zapłatę na
rzecz
pokrzywdzonego J.
F. kwoty 500 złotych
wskazać należy, iż
tenże pokrzywdzony
w sposób jasny
wyartykułował
wniosek o
naprawienie
wyrządzonej mu
szkody (vide k.
5649 verte), a
jednocześnie to
on był osobą
pokrzywdzoną
przestępstwem z
dnia 15 sierpnia
2014 roku i stąd
też – co do
zasady zgodnie z
postulatem
oskarżyciela
publicznego -
orzeczenie Sądu

meriti wymagało modyfikacji w tym zakresie.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Sąd Okręgowy stosownie do treści art. 636 § 1 k.p.k., art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku ze zm.), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu	

obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663 ze zm.) zasądził od oskarżonej N. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty za obie instancje i 20 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym (to jest tytułem zryczałtowanych kosztów doręczeń).
Bowiem oskarżona jest młodą i zdrową kobietą w wieku 35 lat, a z informacji pozyskanych w trakcie postępowania wynika, że prowadzi działalność gospodarczą i osiąga dochód w wysokości około 4.000 do 6.000 złotych miesięcznie i ma na utrzymaniu córkę w wieku 13 lat, a tym samym, przy wykazaniu minimum dobrej woli oraz chęci będzie w stanie uiścić należności na rzecz Skarbu Państwa (tym bardziej, że istnieje możliwość uregulowania należności sądowych w formie ratalnej).
Zatem obciążenia na

	poziomie ukształtowanym orzeczeniem sądu odwoławczego będą współmierne do wagi przypisanych jej czynów i będą stanowiły dla niej dolegliwość, lecz nie przekraczającą stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynów, jak i jej możliwości finansowych.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej N. B..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 27 stycznia 2022 roku w sprawie II K 254/20.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana